୧୭-୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇଚାଲ, ଏହି ଦାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପ୍ରକାରର ନୂଆ ରାସ୍ତା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ?

ଉ□ର:- ଘରକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ବା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ମିଳିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର, ତେଣୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଲଗା, ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏହି ନୂଆ ରାସ୍ତା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଏବେ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ନିଦ୍ରାକୁ ଛାଡ, ଆଖି ଖୋଲ, ପବିତ୍ର ହୁଅ । ପବିତ୍ର ହେଲେ ହିଁ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ।

ଗୀତ:- ଜାଗ ସଜନିଆଁ ଜାଗ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ । ଏକଥା ତ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଥବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏମାନଙ୍କର ସାକାରୀ ରୂପ ରହିଛି । ବାକି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନା ଆକାରୀ, ନା ସାକାରୀ ରୂପ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟେ ନମଃ କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଜଣେ ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ? ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି— ହେ ସଜନୀମାନେ, ହେ ଭକ୍ତିନୀମାନେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ । ପୁରୁଷ ଅଥବା ମହିଳା ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସବୁ ବ୍ରାଇଡସ୍‌ମାନେ (କନ୍ୟାମାନେ) ଏକମାତ୍ର ବ୍ରାଇଡ୍‌ଗ୍ରୁମ (ବର)ଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ସବୁ ପ୍ରେମିକା ଆତ୍ମାମାନେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ସୀତା, ରାମ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ରାମ ଅକ୍ଷର କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କାରଣ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ତେଣୁ ତା ତୁଳନାରେ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ରାମ ହେଉଛନ୍ତି ପିତା, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଅସଲୀ ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ଯିଏକି କହୁଛନ୍ତି ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ଏବେ ନବଯୁଗ ଆସୁଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ଥାପନ ହେବ, ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ପୁରୁଣା କଳିଯୁଗ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣରୂପି ନିଦ୍ରାକୁ ଛାଡ । ଏବେ ଆଖି ଖୋଲ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସୁଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ, ସତ୍ୟଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ରାସ୍ତା । ଏହି ଘର ଅଥବା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗ ଅଲଗା, ଶାନ୍ତିଧାମ ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଅଲଗା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ତୁମ୍ଭେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟରେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ହେଲେ ବି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏମାନଙ୍କୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ତ ଜଣେ ହେଲେ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗରେ ପତିତ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପାବନ ଆତ୍ମାମାନେ ଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଶିବବାବା ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା କର । ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର କଥା । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ଆସି ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇ ଚାଲ ତେବେ ୫ ବିକାରର ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ୫ ବିକାରକୁ ଦାନ ଦେଲେ ଦୁଃଖର ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ୫ ବିକାର ମଧ୍ୟରେ ନମ୍ବରୱାନ ବିକାର ହେଉଛି କାମ, ତାକୁ ଛାଡି ଏବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ପତିତ-ପାବନ, ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ତେବେ ପତିତ ବିକାରୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ ଭାରତରେ ହିଁ ଚାଲେ । ବାବା ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୀବନକାହାଣୀ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀ, ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏବେ ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଉପାୟ ଶିଖାଉଛ । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଏବଂ କୁମାରୀମାନେ ବିକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛ ପୁଣି ଦେବତା ବର୍ଣ୍ଣରେ ତୁମେ ୨୦ ଜନ୍ମ ନେଉଛ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣରେ ୬୩ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଏହା କେବଳ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ, ଯେଉଁ ଜନ୍ମରେ

ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଅଥବା ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ଭସ୍ମ ହେବ । ତେଣୁ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କେହି ପତିତ ହେବେ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ହେଲେ ହିଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥିଲ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତ ଡାକୁଛ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତ କିଏ କରିଛି ? ରାବଣର ଆସୁରୀ ମତ । ମୋ ବିନା ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ, ଅଥବା ଏହି ଦୁଃଖରୁ କେହି ହେଲେ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ କାମ ରୂପକ ଚିତାରେ ବସି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମୋତେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଚିତାରେ ବସାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଜ୍ଞାନ ଜଳ ଢାଳିବାକୁ ପଡୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରହିବେ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳୁଛି । ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗତି ଅଥବା ମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ନୁହେଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମର ପିତା, ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମନମନାଭବ ଅକ୍ଷର ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଭଗବାନୁବାଚ— କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ନେଇଥା'ନ୍ତି । କେବେ ସ୍ତ୍ରୀ, ତ କେବେ ପୁରୁଷ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଭଗବାନ କେବେ ହେଲେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଖେଳରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଏହି ଜନ୍ମର ପୁନରାବୃ□ ହେଲେ ଏହି ଅଭିନୟ, ଏହି ଚେହେରା ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ବାର ନେବ । ଏହି ଡ୍ରାମା ହେଉଛି ଅନାଦି ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଏହା କେବେ ବଦଳିପାରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯେଉଁ ଶରୀର ଥିଲା ତାହା ହିଁ ପୁଣି ସେଠାରେ ମିଳିବ । ସେହି ଆତ୍ମା ତ ବ□ମାନ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସେହିପରି ହେବୁ । ଭକ୍ତିରେ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି ତାହା ଅବିକଳ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ଚେହେରା ଥିଲା ସେହି ଚେହେରା ହିଁ ପୁଣି ନେବେ । ଏହି କଥା ନୂଆମାନେ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଲେ ହିଁ ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବେ ଏବଂ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ନାମ, ରୂପ, ଚରିତ୍ର ଆଦି ଅଲଗା-ଅଲଗା । ଏବେ ଏହାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ୮୪ତମ ଜନ୍ମର ଚେହେରା ଏହିପରି ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ନାରାୟଣଙ୍କ ରୂପର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ସହିତ ଥିବାର ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ— ମମ୍ମା-ବାବା ହିଁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ୫ ତ□ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ସବୁ ହେଉଛି ପତିତ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏବେ ବିଦେଶରେ ଯଦିଓ ଗୋରା ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଦେବତା କୁହାଯିବ କି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ତ ନାହିଁ ନା । ତେଣୁ ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର କେତେ ଉଚ୍ଚ ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ ଅଗଣିତ ହୀରା ନୀଳା, ଧନ ରହିଛି । ସେଠାରେ ତ ହୀରାନୀଳାର ମହଲ ଥିଲା । ଏବେ ସେସବୁ ଲୋପ ପାଇଯାଇଛି । ପୁଣି ପୁଣି କେତେ ଧନବାନ୍ ହେଉଛ । ତୁମର୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅକଳନ ରୋଜଗାର ହେଉଛି, ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନ ହେବାକୁ ପଡିବ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବି । ବାବା ଏବେ ନେବାପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରା କରିଲି, ଏବେ ପୁଣି ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ଏହା ବିନାଶର ସମୟ । ତେଣୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ହିସାବ-କିତାବ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କାଶୀରେ ଥିବା ଯେଉଁ କୂପରେ ଝାସ ଦେଇ ନିଜକୁ ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ବଳି ଚଢାଇଥା'ନ୍ତି ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ କେହି ମୁକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ କରୁନଥିଲେ, ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏହା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ଏଥିରେ ଜୀବଘାତ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ଜୀବଘାତ । ତଥାପି ଭାବନା ରହିଥାଏ କି ମୁକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ ସେଥିପାଇଁ ପାପର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହୋଇ ପୁନର୍ବାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତ କାଶୀରେ ଥିବା କୂପରେ ନିଜକୁ ଝାସ ଦେବା ପାଇଁ ମୁସ୍‌କିଲରେ କେହି କେହି ସାହସ ରଖିଥା'ନ୍ତି ବାକି ଏହାଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ହେଲେ ମୁକ୍ତି ଅଥବା ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବିନା ଜୀବନମୁକ୍ତି କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ପୁଣି

ଫେରିବେ କିପରି ? ବାବା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରି ଫେରେଇ ନେଇଯିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ଆତ୍ମା ତ କେବେ ବିନାଶ ହେଉ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର ହେଉଛି ବିନାଶୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଅନ୍ତି । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ବାକି ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଧାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ସର୍ପର ଉଦାହରଣ ରହିଛି, ତାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ଯ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଜାଣିଯା'ନ୍ତି ଯେ ଏବେ ସମୟ ପୁରା ହୋଇଗଲା, ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବୁ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ଏହିଠାରେ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଏବେ ମୋତେ ଆମ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବି, ନୂଆ ଶରୀର ନେବି,ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା ୮୪ ଟି ଶରୀର ନେଉଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ୮୪ ଲକ୍ଷ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଅଗଣିତ ମାଟି ଗୋଡି ଆଦିରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନି । ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧିରୁ ପୁଣି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ନବଯୁଗ ଆସୁଛି, ତାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ । ଏହା ସେହି ମୁସଳ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଲଢେଇ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ, ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭଗବାନ ଥିବେ ନା । କୃଷ୍ଣ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିପାରିବେ ? ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନିରାକାର ଶିବବାବା ନା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ? କୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମର ମଧ୍ଯ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୁଣି ଚିତ୍ର ତିଆରି ହେବ । ତୁମେମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ, ପୁଣି ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛ । କାରଣ କଳା କମି କମି ଯାଉଛି, ଆୟୁଷ ମଧ୍ଯ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ଯୋଗୀରୁ ଭୋଗୀ ହୋଇଯାଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ଯୋଗୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଛ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେଠାରେ କାହାକୁ ଯୋଗ କରୁଛ ବା ମନେ ପକାଉଛ । ସେଠାରେ ପବିତ୍ର ହିଁ ଥା'ନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ଯ ଯୋଗେଶ୍ୱର କହିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ଯ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଯୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ଯ ଏହି ସମୟରେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯୋଗେଶ୍ୱର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ରାଜକୁମାର ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏପରି ରହିବା ଦରକାର ଯେପରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହା ଶରୀର ଯେପରି ମନେ ନପଡୁ । ଏହି ଶରୀରରୁ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟିଯାଉ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ରହିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଘରଦ୍ୱାରରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମକୁ ଈଶ୍ୱର ଭାବି ତା ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ, ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭୁଲ୍ । ମୁଁ ହେଉଛି ସତ୍ୟ ମୋତେ ହିଁ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବହୁତ ପକ୍କା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ତେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାରେ ହିଁ ମେହନତ ଲାଗିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାହାରି ବି ଦେହ ଯେପରି ମନେ ନପଡୁ, ଏହା ହେଉଛି ଭୂତର ସ୍ମୃତି, ଭୂତ ପୂଜା । ମୁଁ ତ ଅଶରୀରୀ, ତୁମକୁ ମୋତେ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଆଖିରେ ସବୁ କିଛି ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ଯ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଚାଲ ତେବେ ଧର୍ମରାଜଙ୍କ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପବିତ୍ର ହେଲେ ଦଣ୍ଡ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ପ୍ରଜା ହେବା ତ ବହୁତ ସହଜ, ସେଥିରେ ମଧ୍ଯ ସାହୁକାର ପ୍ରଜା, ଗରୀବ ପ୍ରଜା କେଉଁ କେଉଁମାନେ ହୋଇପାରିବେ, ସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବା ଏବଂ ଘର ସହିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ନାଟକରେ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କର ପାର୍ଟ ପୂରା ହୋଇଗଲେ ବୁଦ୍ଧି ଘର ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ତାହା ହଦର ଆମଦାନୀ ଏହା ବେହଦର ଆମଦାନୀ । ଭଲ ଭଲ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କର ଆମଦାନୀ ମଧ୍ଯ ବହୁତ ହୋଇଥାଏ ନା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମଧ୍ଯ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସେଠାରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ସେମାନେ ଜଣେ-ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କର ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କର ପ୍ରେମିକା । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ମୁସାଫିର ନା । ଏହି ବାବା ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସଦ୍‌ଗତିକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମିକ କୁହାଯାଏ । ଏହି ଦୁନିଆର ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାମାନେ ତ ପରସ୍ପରର ଶରୀର ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ବିକାରର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଦେହ-ଅଭିମାନର ଯୋଗ । ତେବେ ତାହା ମଧ୍ଯ ଭୂତର ସ୍ମରଣ ହୋଇଗଲା । ମନୁଷ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ୫ ଭୂତକୁ, ପ୍ରକୃତିକୁ ମନେ

ପକାଇବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତିକୁ ଭୁଲି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ ମେହନତ ରହିଛି ନା ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର । କାହା ପ୍ରତି ପ୍ରତିଶୋଧ ପରାୟଣ ହେବା ଏହା ମଧ୍ୟ ଆସୁରୀ ଗୁଣ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ରହିବ, ପ୍ରତିଶୋଧର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ହିଁ ଅଦ୍ୱୈତ ଦେବତା ଧର୍ମ ଯାହା ଶିବବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଫରିସ୍ତା କୁହାଯିବ । ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରେ ପୁଣି ଫରିସ୍ତା ହେବ । ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରିଯିବ, ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସି ଦୈବୀଗୁଣଯୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତା ହେବ । ଏବେ ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣହେଉଛ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନହେଲେ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପ□ କିପରି ନେବ । ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ମମ୍ମା, ଏଇମାନେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଦେଖ ତୁମକୁ ଜୈନମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଜୈନଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା । ବାସ୍ତବରେ ମହାବୀର ତ ଆଦିଦେବ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଜୈନମୁନୀ ଆସି ମହାବୀର ନାମ ରଖିଦେଲେ । ଏବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମହାବୀର ନା । ତୁମେମାନେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାହାଦୁର ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ମହାବୀର-ମହାବୀରନୀ । ତୁମର ନାମ ହେଉଛି ଶିବଶକ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ସିଂହ ଉପରେ ବସିବାର ଏବଂ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ହାତୀ ଉପରେ ବସିବାର ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ତଥାପି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ଆଉ କୌଣସି ରାସ୍ତା ନାହିଁ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ଆତ୍ମା କହୁଛି, ଏବେ ମୋତେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଏହାକୁ ହିଁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କୁହାଯାଏ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଚକ୍ରକୁ ବୁଝିଲେ ଚକ୍ରବ□ୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଧର୍ମରାଜଙ୍କ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ କାହାର ବି ଦେହକୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ, ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବତାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଲା, ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ— ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ବେହଦର ଆମଦାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳକୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥିବା ପବିତ୍ର ଏବଂ ସୁଖୀ ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ ହେଲା କୌଣସି ବିନାଶୀ ଆଧାର ଉପରେ ନିର୍ଭର ନ କରି ସର୍ବଦା ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀରେ ରହିବା । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ଛୋଟ ଛୋଟ ପ୍ରାପ୍ତିର ଗଳି ଭିତରେ ବାଟବଣା ହୋଇଯାଉଛ ସେତେସେତେ ଅନ୍ତିମ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ କିଛି ବି ହୋଇଯାଉ, ଯଦି ବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁଡିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡୁଛି ତେବେ ସେଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦିଅ କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶୀ ଖୁସୀକୁ କେବେହେଲେ ଛାଡ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ଭବ ଏବଂ ସୁଖୀ ଭବର ବରଦାନକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିର ଗୁଡିକୁ ଅନୁଭୂତି କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଗୁଣର ମୂ□ ହୋଇ ଗୁଣଦାନ କରିଚାଲ— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ସେବା ।